

Tehnoredactare: Andreia E. Breaz
Ilustrație copertă: Ana Mărginean
Colecție: *PROZĂ*
Coordonator colecție: Daniel Baci

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂRGINEAN, ELENA-MARIA
Din gândurile oamenilor / Elena-Maria Mărginean
Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2024

ISBN 978-630-311-208-4
821.135.1

© Elena-Maria Mărginean
Toate drepturile sunt rezervate.
Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autoarei.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2024
Editor: Nadia Fărcaș
E-mail: office@edituraecou.ro
Telefon: 0745828755; 0364730441
www.edituraecou.ro

ELENA-MARIA MĂRGINEAN

DIN GÂNDURILE OAMENILOR

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2024

Cuprins

<i>Prefață</i>	7
Povestirea primului dialog – Crizantema.....	11
Povestirea celui de-al doilea dialog – Fernando	50
Povestirea celui de-al treilea dialog – Panseluța.....	68
Povestirea celui de-al patrulea dialog – Maxim.....	84
Povestirea celui de-al cincilea dialog – Azalea.....	97
Povestirea celui de-al șaselea dialog – Mugurel	108
Povestirea celui de-al șaptelea dialog – Alaia	130

Povestirea primului dialog – Crizantema

Ziua Întâi – O dimineață agitată

Fiecare dimineață pentru Crizantema începe la fel, cu o rutină aparent banală, dar care ascunde un adevărat carusel de emoții. Se trezește înainte ca soarele să-și facă apariția, dar nu din dorința de a savura liniștea dimineții, ci dintr-o neliniște care nu-i dă pace. Se ridică încet din pat, având grijă să nu-și trezească soțul, și se îndreaptă spre baie, unde oglinda o așteaptă, nemiloasă și tăcută.

În fiecare dimineață, Crizantema speră să vadă ceva diferit în reflecția ei. Poate un licăr de strălucire în ochi, o urmă de tinerețe pe care să o poată prinde cu disperare. Însă, de fiecare dată, privirea îi cade pe aceleași trăsături obosite, pe aceleași cearcăne care par să se adâncească pe zi ce trece. Își analizează corpul, întorcându-se ușor dintr-o parte în alta, încercând să vadă dacă poate găsi o postură care să o facă să se simtă mai bine. Dar nu reușește nicio dată. Își vede doar imperfecțiunile: „Sunt prea grasă... prea obosită... prea... eu.”

Deschide dulapul și începe să caute ceva de îmbrăcat. Își alege o rochie, dar când o pune pe ea, nu se simte bine.

„Nu, asta mă face să arăt și mai grasă.” O aruncă pe pat și caută altceva. Își schimbă bluza de câteva ori, apoi pantalonii. Orice ar încerca, pare să nu fie niciodată mulțumită. Își simte corpul ca pe un inamic, un obstacol care o împiedică să fie fericită. În cele din urmă, alege ceva convenabil, fără să mai gândească prea mult, doar pentru a evita întârzierile.

Cu hainele pe ea, deși încă nu se simte bine, se duce să își trezească copilul. Îi privește chipul liniștit și adormit, și pentru o clipă, simte o iubire profundă, dar și o durere surdă care îi străbate pieptul. „Oare sunt o mamă bună? Oare copilul meu va fi mândru de mine când va crește? Sau își va aduce aminte doar de cât de slabă am fost, de toate greșelile mele?”

Când soțul o întreabă despre cafea și micul dejun, întrebările și îndoielile ei se intensifică. „De ce nu sunt capabilă să fac totul perfect? De ce mă simt atât de lipsită de valoare? De ce nu pot să fiu o soție și o mamă bună, așa cum ar trebui să fiu?” Se grăbește să pregătească totul, de parcă fiecare secundă pierdută ar însemna o dovadă în plus a propriei sale inadecvări. Soțul ei nu observă tumultul din sufletul ei, nu înțelege de ce Crizantema pare atât de neliniștită în fiecare dimineață.

Pe drumul spre școală, își ține copilul de mână și își face loc printre oamenii care se grăbesc la muncă sau la alte îndatoriri zilnice. Își compară copilul cu ceilalți pe care îi vede: „Oare alți copii sunt mai bine îmbrăcați? Oare sunt mai bine educați? Unde este situat Matei față de ceilalți în ceea ce privește inteligența? Oare copilul meu petrece prea mult timp pe ecrane? Oare copilul meu are suficienți prieteni? Oare copilul meu este suficient de activ? Oare se simte

iubit și susținut? Oare se simte în siguranță la școală și acasă? Oare copilul meu este fericit?” Fiecare mică observație o face să se simtă nesigură, de parcă orice imperfecțiune a copilului ar fi un semn al propriului ei eșec. Nu sunt destul de bună... Nu sunt destul de bună pentru Matei. Poate nu îi ofer tot ce are nevoie. Ce se întâmplă dacă greșesc în educația lui? Dacă îi lipsesc ceva esențial? Oare îl cresc cum trebuie? Am ales cea mai bună școală pentru el? Oare îi ofer suficientă dragoste și atenție? Ce se întâmplă dacă, din cauza mea, nu va reuși în viață? Dacă nu îl protejez destul? Dacă nu îl ajut să devină un om bun? Vetuța pare să știe mereu ce să facă pentru Darius... Oare Matei simte că nu sunt suficientă pentru el? Poate că Vetuța se descurcă mai bine ca mine...”

Când ajunge la școală și o întâlnește pe Vetuța, acea ușoară panică interioară crește din nou. Întrebarea despre somn o face să simtă că întreaga lume știe că ea nu reușește să doarmă bine, că nopțile ei sunt pline de gânduri care o macină. Îi este teamă că oboseala se vede pe chipul ei, că epuizarea și fricile i-au devenit vizibile. Când Vetuța menționează problema telefoanelor la copii, Crizantema simte o ușurare bruscă, de parcă a scăpat de o capcană. Dar ușurarea durează doar o clipă, pentru că mintea ei începe să lucreze din nou: „Vetuța a adus vorba despre soț... Oare știe ceva? Oare știe că nu mai sunt aceeași femeie pe care soțul meu a iubit-o cândva? Dacă soțul meu se uită la alte femei, cine l-ar putea condamna? Eu nu mai sunt frumoasă, nu mai sunt atrăgătoare...”

Ajunsă la serviciu, Crizantema încearcă să își îndrepte gândurile spre muncă. Dar chiar și acolo, liniștea nu o

găsește. Când Ludmila, colega ei, îi laudă ținuta, Crizantema își ascunde din nou gândurile sub un zâmbet politic. „De ce mă laudă? Ce vrea de la mine? Nu mă suportă de când am fost avansată, iar acum mă laudă? Oare ce plănuiește?” Suspiciunea îi străbate mintea, amplificată de toate micile neînțelegeri din trecut, de încercările Ludmillei de a-i submina munca. „Dacă Ludmila mă laudă, cu siguranță vrea ceva... poate vrea să mă prindă pe picior greșit din nou. Nu pot să am încredere în nimeni...”

Deși Crizantema își păstrează mereu o atitudine fermă și profesională la serviciu, doar ea știe cât de fragile sunt acele ziduri pe care le-a construit în jurul sufletului său. În spatele măștii sale de hotărâre, Crizantema poartă mereu o luptă tăcută cu fricile și îndoielile ei. Fiecare mică laudă, fiecare mică critică este analizată și reanalizată în mintea ei, devenind motive de neliniște și nesiguranță. Noapțile, când ar trebui să se odihnească, sunt adesea petrecute în veghe, răscolind aceleași gânduri, întrebări și frici care nu-i dau pace.

„De ce sunt atât de slabă? De ce nu pot să fiu fericită cu mine însămi? Ce s-a întâmplat cu visele mele? Oare sunt cu adevărat pierdute, sau încă mai pot să fac ceva? Sau este prea târziu?” Aceste întrebări rămân fără răspuns, dar Crizantema știe că trebuie să continue. Zi după zi, ea își joacă rolul, punându-și masca fericirii, a încrederii, în timp ce în interiorul ei, furtuna gândurilor nu încetează niciodată.

Și astfel, Crizantema merge mai departe, prinsă între aparențele pe care trebuie să le mențină și tumultul interior care o consumă. Ea este o mamă, o soție, o angajată model, dar și o femeie care poartă în ea un război tăcut, în care

fiecare victorie este câștigată cu prețul unei nopți nedormite, al unei zile în care zâmbetul său ascunde o lume de îndoieli și temeri. Crizantema este o luptătoare, dar una care își poartă bătăliile în tăcere, sub zâmbetul care ascunde o inimă plină de frământări.

Ziua a Doua – Furtuna micilor neînțelegeri

Dimineața începe din nou devreme pentru Crizantema, dar de această dată cu o neliniște mai puternică. Noaptea abia trecuse, iar fricile și îndoielile au lăsat în urmă un sentiment de epuizare. Se ridică din pat și se îndreaptă spre baie, sperând că apa rece o va trezi suficient pentru a face față unei noi zile. Oglinda este din nou acolo, dar astăzi, reflecția pare și mai aspră. Ridurile din jurul ochilor par mai adânci, părul pare mai tern, iar cearcănele sunt acum evidente, ca o amprentă a nopților nedormite. „Îmbătrânesc prea repede... și nici măcar nu reușesc să fac ceva important cu viața mea”, se gândește Crizantema în timp ce își analizează chipul.

După câteva încercări nereușite de a găsi o ținută potrivită, Crizantema optează pentru o bluză albastră, una dintre puținele care o face să se simtă un pic mai bine. Dar, pe măsură ce se îmbracă, o pată minusculă apare pe material. „Chiar și bluza asta... Nimic nu poate merge bine astăzi”, își spune ea, simțind cum frustrarea începe să crească.

După ce îl trezește pe Matei și se asigură că este gata pentru școală, Crizantema se grăbește să pregătească micul dejun. Dar în bucătărie, lucrurile iau o întorsătură neplăcută. Soțul ei, Bogdan, care de obicei era destul de liniștit dimineața, pare astăzi iritat. Când Crizantema îi oferă cafeaua, el o privește cu o expresie critică: „Nu e făcută cum trebuie, e prea slabă. Poate ai uitat să pui suficientă cafea.” Crizantema simte cum sângele îi urcă la cap, dar încearcă să-și păstreze calmul. „Îmi pare rău, poate data viitoare o să fie mai bine”, spune ea, în timp ce, în interiorul ei, gândurile se aglomerează. „De ce nu pot face nimic bine? Poate chiar sunt inutilă... Oare începe să fie dezamăgit de mine?”

Drumul spre școală este marcat de o întâlnire neașteptată cu Zambila, o prietenă mai veche, pe care nu o mai văzuse de mult timp. Zambila, mereu plină de viață și exuberantă, pare să nu fi pierdut nimic din farmecul ei de odinioară. „Crizantema! Ce surpriză să te văd! Cum mai ești?” Întrebarea, deși simplă, lovește ca un fulger. „Ce să-i spun? Că sunt obosită și mă simt lipsită de speranță? Nu... nu pot să-i spun asta”, își spune Crizantema în timp ce zâmbește forțat. „Super. Tu?” Zambila începe să povestească entuziasmat despre vacanța recentă în Grecia, despre cum totul merge perfect în viața ei, despre ultimul cadou primit de la soț, o brățară din aur alb cu diamante, îi arată poze cu ei în concediu. Crizantema ascultă politicos, dar în mintea ei, gândurile continuă să se învârtă: „Oare cum reușește să fie atât de fericită? De ce eu nu pot să am o viață așa? De ce totul pare să meargă prost pentru mine?”

La școală, după ce își lasă copilul, o altă mamă, Roxana, se apropie de ea cu un zâmbet. „Crizantema, nu știi

ce să fac cu copilul meu? De câteva zile nu vrea să meargă la școală, se plânge că nu-i place. Al tău cum e?” Crizantema ezită, simțind din nou un val de îndoieli. „Oare se gândea la noi? Oare copilul meu este la fel de nemulțumit și nu-mi spune? Oare ceilalți copii sunt mai bine educați?” Dar răspunde politicos: „E bine, nu se plânge. Poate e doar o fază, trebuie să treacă...”

La serviciu, atmosfera pare tensionată. Ludmila, colega ei, este mai tăcută decât de obicei. De obicei, Ludmila nu ratează ocazia de a face câteva remarci ironice sau de a lăuda pe altcineva pentru munca bine făcută, dar astăzi abia dacă spune ceva. „Oare ce se întâmplă? De ce e atât de tăcută? Oare pregătește ceva împotriva mea?” Crizantema încearcă să se concentreze asupra muncii, dar fiecare tăcere a Ludmilei o face să se simtă tot mai nesigură. „Oare a aflat ceva despre mine? Oare știe că am făcut o greșeală? Trebuie să fiu atentă... foarte atentă.”

La prânz, când toți colegii se adună în sala de mese, Crizantema observă cum Ludmila începe să discute cu alți colegi. Ei râd, schimbă priviri complice. „Despre mine vorbesc? Oare ce spun? De ce râd? Poate planifică ceva să mă discrediteze”, se gândește Crizantema în timp ce își termină prânzul în grabă, incapabilă să se bucure de mâncare. În mintea ei, fricile se amplifică, transformându-se într-un adevărat uragan de suspiciuni și îndoieli.

Când ziua de muncă se încheie, Crizantema se simte epuizată. În drum spre casă, gândurile despre întâlnirile din acea zi o bântuie. „Zambila are o viață perfectă, Roxana are probleme cu copilul, dar măcar ea știe ce se întâmplă... Eu nu am nimic sub control. La serviciu, totul pare să fie

împotriva mea. Soțul meu e dezamăgit... Oare am făcut ceva greșit? Oare viața mea va fi mereu așa?"

Ajunsa acasă, își pune copilul la somn și se așază pe canapea, privind în gol. Casa este liniștită, dar mintea ei nu este. Tot ce a acumulat în acea zi pare să fie copleșitor. Își strânge picioarele sub ea, încercând să găsească un pic de liniște, dar nu reușește. Și astfel, ziua se încheie cu aceleași întrebări care au început dimineața, amplificate acum de toate micile incidente care, pentru Crizantema, sunt dovada că ceva nu este în regulă. „Poate mâine va fi diferit... poate mâine voi găsi răspunsuri...”

Ziua a Treia – Noaptea revelației

După o zi obositoare, Crizantema se strecoară în pat alături de soțul ei, sperând să se odihnească. Dar somnul o ocolește. Afară, luna plină se ridică majestuoasă pe cerul limpede, iar lumina ei pătrunde prin perdelele ușor transparente, desenând umbre delicate pe podeaua dormitorului. Crizantema deschide ochii și privește spre tavan, simțind cum gândurile o năpădesc din nou, imposibil de oprit.

Se ridică încet din pat, având grijă să nu-și trezească soțul, și se îndreaptă spre bucătărie. Știe că nu va putea dormi până când mintea nu i se va liniști. Își face o cafea, în ciuda orei târzii, sperând că aroma ei caldă și familiară îi va oferi o senzație de confort. În timp ce își pregătește băutura, începe să se gândească la toate problemele care o frământă.

„Ce pot să fac? Cum pot să ies din această stare?”, se întreabă ea în timp ce privește cum cafeaua se toarnă încet în ceașcă. Se așază la masă, îmbrățișând căldura căni, și începe să exploreze în mintea ei posibilele soluții. Îi trec prin cap o multitudine de variante, fiecare având propriile avantaje și dezavantaje. În tăcerea nopții, mintea ei devine un laborator de idei, iar fiecare gând se desfășoară ca o scenă pe care o analizează atent.

1. Confruntarea cu Fricile

Primul gând care îi vine în minte este să înfrunte direct fricile care o bântuie. „Poate ar trebui să vorbesc deschis cu Ludmila despre suspiciunile mele. Să-i spun că simt tensiunea dintre noi și să încercăm să rezolvăm lucrurile. Dacă îi explic cum mă simt, poate va înțelege și vom putea colabora mai bine.” Această soluție pare simplă și logică, dar Crizantema știe că nu va fi ușor să o pună în practică. Frica de respingere și de a părea vulnerabilă o face să ezite. „Dar dacă îmi va răspunde rece? Dacă va folosi asta împotriva mea? Nu... trebuie să mă gândesc mai bine.”

2. Investiția în Sine

Apoi, o altă idee prinde contur. „Poate că trebuie să fac ceva pentru mine. Să investesc în mine însămi, să mă redescopăr. Poate o nouă coafură sau un curs de dezvoltare personală. Ceva care să-mi ofere un nou început, o nouă perspectivă asupra vieții.” Crizantema simte un val de entuziasm la gândul acesta. „Aș putea încerca să merg la sală, să îmi schimb dieta, să îmi îmbunătățesc aspectul fizic. Nu doar pentru alții, ci pentru mine însămi.” Această soluție îi

aduce un zâmbet pe buze, dar își amintește rapid de provocările pe care le implică. „Dar dacă nu voi avea suficientă voință? Dacă mă voi descuraja după primele încercări? Totuși, nu trebuie să renunț... poate aceasta este soluția.”

3. Comunicarea cu soțul

Crizantema se gândește apoi la relația cu soțul ei. „Ar trebui să vorbesc cu el, să-i spun ce simt cu adevărat. Să-i mărturisesc temerile mele și să-l rog să mă ajute să le depășesc.” Își amintește cum erau odată, când comunicau deschis și sincer. „Poate că am devenit prea distantă. Poate el simte asta și de aceea pare nemulțumit uneori.” Își imaginează cum ar decurge conversația: „Dacă i-aș spune cum mă simt, poate ar înțelege. Poate ar putea să mă susțină mai mult.” Dar această idee vine și cu propriile riscuri. „Dar dacă va considera că sunt slabă? Dacă va crede că nu mai sunt femeia puternică de care s-a îndrăgostit? Trebuie să fiu sigură că sunt pregătită pentru o astfel de discuție.”

4. O evadare temporară

O altă soluție care îi trece prin minte este o evadare temporară din rutina zilnică. „Poate că am nevoie de o pauză. Să plec câteva zile, undeva departe, unde să mă pot relaxa și să mă regăsesc.” Crizantema își imaginează cum ar fi să petreacă câteva zile singură, într-un loc liniștit, departe de toată agitația care o înconjoară. „Aș putea să îmi pun ordine în gânduri, să mă odihnesc și să mă întorc cu forțe proaspete.” Dar imediat apar îndoielile. „Dar cum ar reacționa soțul și copilul? Cum să le spun că am nevoie de

timp pentru mine? Și dacă în absența mea lucrurile vor deveni și mai complicate?”

5. Întărirea relațiilor sociale

Într-un alt colț al minții, se naște o altă idee: să își întărească relațiile sociale. „Poate ar trebui să petrec mai mult timp cu prietenii mei. Să ies mai des, să vorbesc cu oameni în care am încredere.” Crizantema își amintește de prietenele ei, de momentele frumoase petrecute împreună. „Poate dacă m-aș deschide mai mult față de ele, aș primi sfaturi bune. Poate mă vor ajuta să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă.” Această idee îi oferă un oarecare confort, dar există și riscul ca problemele sale să devină subiect de discuție pentru alții. „Dar dacă vor începe să mă judece? Dacă nu vor înțelege prin ce trec? Trebuie să fiu atentă cu cine împărtășesc astfel de lucruri.”

6. Consultarea cu prietena din copilărie

În cele din urmă, Crizantema își amintește de prietena ei din copilărie, cu care obișnuia să împărtășească toate gândurile și temerile. „Poate ar trebui să o sun. Ea mă cunoaște cel mai bine, știe prin ce am trecut și ce m-a format ca persoană. Poate m-ar putea ajuta să îmi înțeleg mai bine fricile și să găsesc soluții reale.” Această opțiune îi oferă un sentiment de siguranță. „Ea nu m-ar judeca. M-ar asculta și m-ar susține, așa cum a făcut-o mereu.” Deși gândul de a-și deschide inima din nou în fața cuiva o emoționează, Crizantema simte că aceasta ar putea fi cheia pentru a găsi liniștea pe care o caută.